

Ayının Baykuş Arkadaşı

Jane MEADOW

Ayının Baykuş Arkadaşı

Jane MEADOW

Sessiz bir ormanda, uzun ağa lar birbirlerine fısıldaşıyordu. Orada Bruno adında büyük, kahverengi bir ayı yaşıyordu. Kalın, sıcak tüyleri, açık kahverengi bir burnu ve her zaman biraz uykulu görünen yuvarlak kara gözleri vardı. Her sabah Bruno uyanır ve esnerdi. Her gece uyurdu. Karanlığı hiç görmemişti. Gece ormanı hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Bir akşam, güneş batarken Bruno ininin yanında oturmuş gözlerini ovuşturuyordu. Hafif bir vınlama sesi duydu. Küçük, gri bir baykuş üstündeki dala kondu. Baykuşun kocaman altın gözleri ve benekli bir göğsü vardı. "Merhaba," dedi baykuş. "Ben Oliver. Neden uyanıksın?" Bruno gözlerini kırptırdı. "Bilmiyorum," dedi. "Genelde uyurum."

Oliver başını yana eğdi. "Bütün gece uyuyor musun? O zaman cırcır böceklerinin şarkı söylediğini ya da kurbağaların vırakladığını hiç duymamışsındır. Karanlıktan sonra ağaçlardaki rüzgârı hiç hissetmemişsindir." Bruno koca kafasını salladı. "Hayır," dedi. "Geceyi hiç görmedim." Oliver'ın altın gözleri parladı. "Görmek ister misin?" diye sordu. Bruno yavaşça başını salladı. "Evet," dedi. "İsterim."

Gökyüzü koyu maviye döndüğünde Oliver, "Beni takip et," dedi. Bruno ayağa kalktı. Küçük bir araba kadardı ve patileri kocaman ve yumuşacıktı. Küçük baykuşu ağaçların arasına kadar takip etti. Orman geceleri farklı görünüyordu. Gölgeler dans ediyor, ay gümüş gibi parlıyordu. Bruno biraz sakar hissetti ama Oliver'a güvendi. "Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı.

Oliver, Bruno'yu sessiz bir açıklığa götürdü. "Dinle," dedi. Bruno dinledi. Önce hiçbir şey duymadı. Sonra minik bir ses başladı. Cır cır cır. "Bunlar cırcır böcekleri," dedi Oliver. "Şarkı söylemek için kanatlarını birbirine sürtüyorlar." Bruno gülümsedi. "Minik çanlar gibi geliyor," dedi. O da cır cır yapmaya çalıştı ama aylar cır cır yapmakta iyi değildir.

Sonra Oliver, Bruno'yu bir gölete götürdü. "Şimdi dinle," dedi. Sudan derin bir vırak, vırak, vırak sesi geliyordu. "Bunlar kurbağalar," dedi Oliver. "Karanlıkta birbirlerine şarkı söylüyorlar." Bruno dikkatle dinledi. Daha önce hiç kurbağa duymamıştı. "Küçük davullar gibi geliyorlar," dedi. O da vıramaya çalıştı ama kocaman bir gümbürtü çıktı. Oliver kıkırdadı. "Neredeyse!" dedi.

Sonra Oliver, "Rüzgârı dinle," dedi. Hafif bir esinti ağaçların arasından geçti. Vuuş, vuuş, vuuş. "Rüzgâr yapraklarla konuşuyor," dedi Oliver. Bruno gözlerini kapattı ve dinledi. Ses yumuşak ve düzenliydi. "Bir şarkı gibi," dedi. "Büyük, sessiz bir şarkı." Oliver başını salladı. "Gece şarkılarla dolu," dedi. "Sadece dinlemen yeter."

Bruno'nun uykulu gözleri artık kocaman açılmıştı. Gece seslerini çok sevdi. "Bu harika," dedi. "Karanlığın bu kadar dost canlısı olabileceğini hiç bilmiyordum." Oliver benekli göğsünü kabarttı. "Sevdiğine sevindim," dedi. "Gece benim evim." Bruno etrafına bakındı. "Ama acıkmaya başladım," dedi. "Geceleri yiyecek bulunacak yerleri biliyor musun?"

Oliver başını salladı. "Böcekleri ve fareleri bilirim," dedi. "Ama böğürtlenler hakkında pek bir şey bilmem." Bruno'nun gözleri parladı. "Ben böğürtlenler hakkında her şeyi bilirim!" dedi. "Sana ormandaki en iyi böğürtlenlikleri gösterebilirim. Onlar benim en sevdiğim yerler." Oliver'ın altın gözleri kocaman açıldı. "Bunu çok isterim," dedi. "Hiç böğürtlen tatmadım."

Bruno, Oliver'ı ağaçların arasından geçirdi. Her patikayı biliyordu. Kısa süre sonra çalılarla dolu güneşli bir yere vardılar. "Burası," dedi Bruno. "Bunlar yaban mersini çalıları. Meyveleri küçük ve tatlıdır." Kocaman patisiyle nazıkçe bir meyve kopardı ve Oliver'a verdi. Oliver tattı. "Mmm!" dedi. "Çok lezzetli!" Bruno gururla gülümsedi. "Şu ahududuları da dene," dedi.

Oliver ahududu ve böğürtlen tattı. Hepsini çok sevdi. "Sen bir böğürtlen uzmanısın," dedi. Bruno gurur duydu. "Sen de bir gece uzmanısın," dedi. "İyi bir takımız." Böğürtlenlikte birlikte oturdular. Ay parlıyor, cırcır böcekleri şarkı söylüyordu. Bruno hiç uykulu hissetmiyordu. Yeni arkadaşıyla çok eğleniyordu.

Gökyüzü aydınlanmaya başlarken Bruno esnedi. "Gece bitiyor," dedi Oliver. "Güneş yakında doğacak." Bruno başını salladı. "Uyumaya gitmeliyim," dedi. "Ama bana öğrettiğin her şeyi unutmak istemiyorum." Oliver gülümsedi. "Unutmayacaksın," dedi. "Gece her zaman burada olacak. Ben de öyle." Ertesi akşam tekrar buluşmaya söz verdiler.

Ertesi gece Bruno heyecanla uyandı. Açıklığa koştu. Oliver bekliyordu. "Merhaba, arkadaşım!" dedi Bruno. "Cırcır böceği şarkısını hatırladım!" Oliver güldü. "Ben de böğürtlenliği hatırladım!" dedi. "Hadi yine gidelim." Böğürtlenlere gittiler ve birlikte yediler. Bruno kurbağaları ve rüzgârı dinledi. Her gece daha çok şey öğreniyordu.

Bir akşam Oliver, "Bir sürprizim var," dedi. Bruno'yu ormanın yeni bir bölümüne götürdü. "Dinle," dedi. Yeni bir ses vardı: hu, hu, hu. "Bu başka bir baykuş," dedi Oliver. "Kuzenim!" Bruno dinledi. "Çok güzel," dedi. "Artık dört gece sesi biliyorum." Oliver başını salladı. "Ben de üç çeşit böğürtlen biliyorum," dedi. "İkimiz de öğreniyoruz."

Geceler geçtikçe Bruno ve Oliver en iyi arkadaş oldular. Bildiklerini paylaştılar. Bruno, Oliver'a en sulu böğürtlenlerin nerede yetiştiğini gösterdi. Oliver, Bruno'ya gecenin sırlarını gösterdi. Ayın altında güldüler ve oynadılar. "Arkadaşlar birbirlerine öğretebilir," dedi Bruno. "Ve birlikte eğlenebilir," diye ekledi Oliver. Her zaman arkadaş kalacaklarını biliyorlardı.

Ve böylece, sessiz ormanda, büyük bir ayı ve küçük bir baykuş arkadaş kaldılar. Bruno hâlâ gündüzleri uyuyordu ama geceyi hiç unutmadı. Oliver hâlâ karanlığı seviyordu ama böğürtlenleri hiç unutmadı. Bildiklerini paylaşmanın arkadaşlığı güçlendirdiğini öğrendiler. Ve her gece, cırcır böcekleri şarkı söylediğinde gülümsediler. Orman şarkılarla doluydu ve onlar hepsini biliyorlardı.